

Ս. ՅԱԿՈԲՅԱՆ ԲԵՄԵՆ

ՕՐԻՆԱԿԱՆ ԿԵՆԵՐ

Ա. Տիմոք. Գ. 12:

Առաքելը կը պարտադրէր իր եղբայրակցին որ օրինակ ըլլայ հաւատացեալներուն. այդ պատգամը դարեր շարունակ քարոզուեցաւ զանազան եկեղեցիներու բեմերէն, ու տակաւին կը պահէ իր զօրութիւնն ու թարմութիւնը: Նոյն պատգամը այսօր դարձեալ կուտայ մեզի եկեղեցին առաքելին բերնովը, — օրինակ եղէք Սոսքով, Ընթացքով, Սիրով, Հաւատքով և Սրբութեամբ:

Մեր կեանքին մէջ մեծ կշիռ ունի խօսքը: Սոսքով կը փառաւորենք զԱստուած, այս սուրբ տաճարներուն մէջ, և դարձեալ անով կ'ուրանանք ուրիշ մը, այլուր. խօսքով կը մխիթարուին թշուառները, անով կը վերաւորուին բարիները: Մովսիսական Օրէնքը հասկցուց մարդուն իր խօսքին արժէքը. անոր համար Աստուած, Մովսիսի բերնով, կը հրամայէր ժողովրդեան. «Սուտ մի՛ խօսիր»: Նոյն բանը Քրիստոս շեշտեց ըսելով. «Ձեր այն այո, և ձեր ոչն ոչ թող ըլլայ»:

Յետոյ կ'ականարկուի մեր ընթացքին, այսինքն վարմունքին, որ թերեւ խօսքէն շատ աւելի կարեւոր է: Դիտեցէք ձեր շուրջը և պիտի տեսնէք թէ օրինակելու բընազգը ո՛րչափ զօրաւոր է մարդուն մէջ: Օրօրոցէն մինչև գերեզման մարդիկ հակամէտ են օրինակելու, երբեմն լաւ և երբեմն յոռի ընթացքը իրենց նմաններուն: Այն սերունդը զոր կը պատրաստենք մեր ետեւը, մեզմէ շատ բան կ'օրինակէ: Մենք այժմ անգլիտակից կրնանք ըլլալ ատոնց, սակայն ապագային այդ ամէնքը պիտի լսեն անոնց մեզի, և մեր յաջորդները պիտի ըսեն մեզի, «ձեզմէ սովորեցանք, ձեր սերունդն ենք, զուք էք մեր առաջնորդներ, ինչ որ տպէք մեր մատաղ հոգիներուն վրայ զայն կը պատկերացնենք»:

Աստուած Սէր է ըսած է Աւետարանիչը, և անոր երկրպագողները սիրով և ճշմարտութեամբ պէտք է որ երկրպագեն: Որչափ որ չ'իրականանայ Տիրոջ սէրը մեր մէջ, անօգուտ յաճախողներ պիտի դառ-

նանք Ս. Եկեղեցին: Առաքելին բացատրութեամբը, եթէ Աստուծոյ Սէրը չունենանք պղնձէ զանգակներուն պիտի նրմանինք որոնք կը զօղանջեն բայց չեն զգար: Աստուածային այն անբացատրելի Սէրը մանաւանդ, որով հաճեցաւ իր Միածինն իսկ զոհել մեր փրկութեանը համար, արգեօք պիտի կրնա՞յ մեր մէջ կանգնել պաշտումիսեղանմը, որուն վրայ Քրիստոս պատարագուի:

Նաև հաւատքը, զոր կ'ուզենք ունենալ Ս. Աւագանին մեր մօտեցած պահուն, պէտք է ըլլայ խարխիւր մեր գործունէութեան, սինը մեր տաճարին, ղեկը մեր կամքին: Այդ հաւատքը Աւետարանէն կը բղխի, և տարբեր է հրաշագործութեանց մասին մեր ունեցած համոզումէն: Եթէ չունենայինք զայն որուն կ'ականարկէ Յիսուս երբ կ'ըսէ, «Երանի՛ անոնց որոնք առանց տեսնելու կը հաւատան», պիտի կորսնցնէինք բարձրագոյն և աստուածային բաներու տեսութիւնը: Աստուածութիւնը մարդուն մէջ սկիզբէն ի վեր պաշտելու զգացումին հետ դրած է հաւատքի վստահութիւնը: Տեսաւ տես կինը կափառնայումի ճամբուն վրայ՝ վստահ էր Տիրոջ զօրութեան վրայ. «Եթէ Անոր քղանցքին միայն զպիմ, պիտի փրկուիմ» կ'ըսէր: Այս հաւատքը ամբողջ քրիստոնէական պատմութեան մէջ կը ցոլայ, և միայն մանանիսի հատիկի մեծութիւնն ալ եթէ ունենայ ան, պիտի կրնայ հրաշքներ գործել մեր մէջ:

Ի՞նչ է սակայն մենէ իւրաքանչիւրին վարձքը այս ամէնէն վերջը:— Սրբութիւն. պսակը այն չորս առաքինութեանց, որով պիտի լուսազարդէ Աստուած հաւատացեալներուն ճակատները: Մարմինն սնունդը՝ մաքուր կերակուրը կամ ըմպելին է, հոգիները սրբութիւն: Սրբութիւն. թերեւս ամէնէն անուշ և վսեմ վիճակը քրիստոնէին համար, վստահի սրբուածը միայն պիտի կրնայ զԱստուած տեսնել:

Աւետարանի այս պատգամին տուած ներշնչումին համաձայն վարուեցէք ձեր շուրջններուն հետ, եղէք օրինակ անոնց ձեր խօսքովը, ընթացքովը, Սիրովը, Հաւատքովը և Սրբութեամբ, որպէսզի անաբատ կեանքով մը կարող ըլլաք փառաւորել զՀայր և զՈրդի, և զՍուրբ Հոգին, որ է օրհնեալ յաւիտեանս:

ՀԱՅԿԱԶՈՒՆ ՎԱՐԴԱՊԵՏ